

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 130237

гр. София, 19.10.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

като разглежда докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Частно гражданско дело № 20231110153887 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 410 ГПК.

Образувано е по заявление на „Профи Кредит България” ЕООД срещу С. П. Г., ЕГН: ***** за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Съгласно изискванията на чл. 410, ал.3 ГПК са приложени договорът за паричен заем, както и приложението към него. С оглед разпоредбата на чл.411, ал.2, т. 2 и т.3 ГПК, когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, както и когато се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това, заповед за изпълнение не се издава за тези вземания. Във връзка с това съдът следва да разгледа наличието на противоречие на договора със закона или добрите нрави, респективно – дали е налице обоснована вероятност за неравноправност на клаузите на представения договор, по който длъжникът има качеството потребител.

Съдът намира, че следва да откаже издаването на заповед за сумата от **2075,68 лева** - неплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги, както и за сумата **над 1452,96 лева** до пълния предявен размер от 3361,82 лева, представляваща законна лихва за периода от 25.12.2018 г. до 28.09.2023 г.

По възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги:

В процесното правоотношение, между страните е постигнато споразумение и за предоставяне на пакет от допълнителни услуги на стойност 2250 лева, като заявителят претендира част от сумата.

Условията и предпоставките за ползване на допълнителните услуги са регламентирани в чл. 15 от Общите условия. Настоящият съдебен състав намира, че постигнатото споразумение относно предоставяне на пакет от допълнителните услуги противоречи на добрите нрави и клаузите от договора в тази му част са нищожни на основание чл. 21, ал. 1 ЗПК. Описаните елементи от пакета допълнителни услуги са договорени единствено като възможност за предоставяне, но не и като задължение на кредитора. Принципите на справедливост и добросъвестност изискват потребителят да заплаща възнаграждение за реалното ползване на определена услуга, а не за хипотетичното и евентуално предоставяне на такава. Освен това е налице

несеквивалентност между престациите – срещу високия размер на възнаграждението, равняващ се почти на размера на главницата по договора, кредитополучателят не получава никакво конкретно благо, преимущество или услуга. Тези услуги освен това дори не са регламентирани в договора и общите условия, като само последните съдържат бланкетни и неясни описания на двете услуги.

Разпоредбите на чл.10а от ЗПК дават възможност на кредитора по договор за потребителски кредит да получава такси и комисионни за предоставени на потребителя допълнителни услуги във връзка с договора. По своята същност това са действия, целящи осигуряване на изпълнението, вкл. и по принудителен път, на задълженията на потребителя по договора. Следователно тези дейности имат за предназначение да улеснят взаимоотношенията между кредитор и потребител и да помогнат на кредитора да управлява по-добре договора и изплащането на сумите по него. Събирането на такси и комисионни за дейности, свързани с усвояването и управлението на кредита, обаче е изрично забранено с императивната разпоредба на чл.10а, ал.2 ЗПК, което обосновава вероятна неравноправност на част от описаните услуги, предполагащи заплащането на възнаграждение във връзка с усвояването на кредита.

Услугите не гарантират каквото и да е право на кредитополучателя, което да може да бъде упражнено, без да е обусловено от насрещната воля на кредитора. По естеството си тя не представлява гарантирано право на кредитополучателя, а единствено при наличието на множество допълнителни условия и предпоставки, пред него може да се разкрие възможност евентуално да ползва някаква несъществена преференция, която освен това зависи от одобрението на кредитора. Това обуславя вероятната неравноправност и на тази уговорена в договора услуга.

Съобразно чл. 10а, ал. 1 ЗПК видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисионни, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски кредит. В случая уговореното между страните не съответства на посочените законови разпоредби, тъй като, както бе посочено по – горе, услугите, за които се събират такси и/или комисионни, не са ясно и точно определени. Напротив, допълнителните услуги представляват средство за съществено увеличаване на цената на кредита, като по същество предлагането им като предимство от доставчика води до икономически резултат, идентичен със значително оскъпяване на кредита, необявено надлежно на потребителя като лихвен процент и разходи по кредита съгласно изискванията на чл. 19 и чл. 10а ЗПК. Цената и съдържанието на пакета, уговорени в договора за потребителски кредит и ОУ, представляват клаузи, имащи за цел или резултат заобикаляне изискванията на ЗПК. Клаузите от договора, касаещи уговорените допълнителни услуги, са нищожни по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗПК като заобикалящи изискванията на императивна нормативна уредба, гарантираща специфична потребителска защита при кредитиране.

Поради изложеното съдът намира, че по отношение на претендираното вземане за възнаграждение за допълнителните услуги, заявлението следва да бъде отхвърлено, а на заявителя дадени указания на основание чл.415, ал.1, т.3 ГПК че в едномесечен срок може да предяви иск за вземането си, като до внесе дължимата държавна такса.

По претендираната законна лихва.

Заявителят претендира законна лихва в размер на 3361,82 лева за периода от 25.12.2018 г. до 28.09.2023 г. След указание до последния, с уточнителна молба от 11.10.2023 г. се сочи, че законната лихва се претендира както следва: върху главницата – сумата от 1546,70 лева, върху договорното възнаграждение – сумата от 714,70 лева и върху пакета от допълнителни услуги – сумата от 1100,42 лева.

Съдът достигна до извод, че заявлението в частта на претендираното възнаграждение за пакета за допълнителни услуги следва да се отхвърли, поради което

длъжникът не следва да бъде осъждан за заплащането и на законна лихва върху него.

Претендираната законна лихва върху договорното възнаграждение също е недължима. Договорното възнаграждение представлява дължимата от кредитополучателя лихва, уговорена в размер на 41,17 % на годишна база. Лихва върху лихва се дължи, само ако е уговорена, и то – ако е уговорена между търговци /арг. от чл. 294, ал. 2 ТЗ/. В случая се касае за договор с потребител, поради което същият не дължи лихва върху начислената годишна такава по договора за потребителски кредит.

Налага се извод, че законна лихва е дължима единствено върху просрочената главница. Извършваната от заповедния съд проверка е въз основа на поддържаните от заявителя твърдения, а при вземания от потребителски договор – и въз основа на представените документи, преценени от външна страна. Именно проверка от външна страна касае проверката дали претендираното обезщетение за забава е в съответствие с материалния закон, тъй като при тази проверка съдът изхожда само от данни, обективирани в заявлението, и ги съобразява с разпоредби от нормативен акт (чл. 33, ал. 2 ЗПК вр. чл. 1, ал. 1 ПМС № 426/2014 г. вр. чл. 35 ЗБНБ) - в този смисъл напр. *Определение № 11203/26.09.2023 г. по в. ч. гр. дело № 9488/2023 г. по описа на СГС, Определение № 13196/21.12.2022 г. по в. ч. гр. дело № 12886/2022 г. по описа на СГС, Определение № 3460/17.03.2023 г. по в. ч. гр. дело № 757/2023 г. по описа на СГС, Определение № 13105/19.12.2022 г. по в. ч. гр. дело № 12885/2022 г. по описа на СГС и др.*

Съгласно императивната разпоредба на чл. 33, ал. 2 ЗПК, когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва. Изчислена с помощта на електронния калкулатор на НАП, достъпен на https://nraapp02.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp, съдът констатира, че дължимата законна лихва върху главница от 2917,47 лева за периода от 25.12.2018 г. до 28.09.2023 г. възлиза на сумата от 1452,96 лева, до който размер следва да бъде издадена заповед за изпълнение, като за горницата претенцията бъде отхвърлена.

Заповед за изпълнение следва да бъде издадена за останалите претендирани суми. Следва да бъдат присъдени разноски в полза на заявителя пропорционално на уваженото вземане.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ заявление с вх. № 270693/29.09.2023 г. по описа на СРС, подадено от „Профи Кредит България” ЕООД, ЕИК 175074752 срещу С. П. Г., ЕГН: ***** **в частта**, в която е поискано издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за сумата от **2075,68 лева** - неплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги, дължимо по договор за потребителски кредит № 3015407287, сключен на 19.12.2016 г. между „Профи Кредит България” ЕООД и С. П. Г., както и за сумата **над 1452,96 лева** до пълния предявен размер от 3361,82 лева, представляваща законна лихва за периода от 25.12.2018 г. до 28.09.2023 г.

УКАЗВА на заявителя, че може да предяви осъдителни иски за вземанията, по отношение на които заявлението е отхвърлено, пред компетентния да го разгледа съд, в едномесечен срок от влизане в сила на настоящото разпореждане, като до внесе държавна такса, съгласно чл.1 от Тарифа за таксите, които се събират от съдилищата по ГПК.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис от него на заявителя.

Препис от разпореждането да се връчи на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____